

aldeles ikke Præsten efter hans Virksomhed for Kirketugten ved.

Jeg takker ret ærbødigt det ærede Thing, at det atter har villet høre mig, skjøndt jeg maa beklage, at jeg ikke har gjort bedre Fyldest for min Sag. Thi jeg seer ret vel, at med denne Paragraph og Afstemningen over den vil der rimeligviis ogsaa være steimt over de følgende af mig stillede Forslag. Men jeg har gjort det efter bedste Gyne, og jeg har talt efter min Overbeviisning, og denne Overbeviisning staaer endnu lige fast, trods alle de Grunde, som andre, mig langt overlegne Tænkere og Talere have anført derimod.

Cultusministeren: Jeg respeciterer den Styrke, hvormed den ærede Taler, vi nys hørte, søger at glennemføre sin Overbeviisning; jeg respeciterer i høj Maade den Dygtighed, hvormed han gør det, og som vi vist Alle yrdere langt høiere, end hans egne Ord vidne om; at han troer; men jeg troer dog ikke, at jeg kan indrømme de Grunde, han har fremført, den Betydning, han lægger deri, og jeg maa derfor fremdeles vedblive at bekæmpe dem. At der kan for Præsterne i Folketirken trænges til en større Frihed, indrømmer jeg fuldkomment, men jeg troer, at denne Frihed ikke kan gives i denne Lov ligesom tilfældigviis og med Hensyn til et enkelt Punkt, ligesom jeg troer, at der er Noget, der kan indrømmes som Frihed til den Enkelte, og Andet, der maa fastsættes som en strengere Regel for Alle, og jeg troer, at i den ærede Talers Foredrag er der ikke nogen streng Adskillelse imellem det, han tilstøder hele Kirken, og altsaa dog i Grunden vil tillægge en forbindende Kraft for alle Præster, som det var den virkelige og sande Kirkes Mening, og den Frihed, han fordrer for den enkelte Præst. Men jeg kan dog ikke indrømme, at denne Trang til en større Frihed for Folketirkens Præster skulde være tilstede i den Grad og paa den Maade, som kunde synes antydet, naar der blev omtalt som et Exempel, at det var blevet den ærede Taler selv paalagt at sammenvie to Baptister, og der deraf blev sluttet, at for disse Mennesker sørgedes der saaledes, at, hvis de vilde paabyrdes Kirken, skulde de paabyrdes den, og, hvis de ikke vilde paabyrdes Kirken,

saar kunde de ogsaa blive udenfor den. Det er ganske vist, at der har været en Bestræbelse ogsaa hos mig selv efter at bevæge enkelte Mennesker, der stode paa Grændsen, til ikke at tage den Beslutning at forlade Kirken. Jeg har forsøgt at overtale dem til at boie sig under Kirken, men der er aldrig gjort noget Forsøg paa, og der skal aldrig, saalænge jeg har med Bestyrelsen af de kirkelige Anliggender at gjøre, blive gjort noget Forsøg paa at tvinge Præster til at gjøre, hvad der her var Tale om. Der maa altsaa, og jeg troer ogsaa det blev sagt, være sigtet til en ganske anden Tid, men jeg troer, at man gjør Uret i at sammenblande en forsvunden Tids Forhold med de Tidsforhold, hvorunder vi nu leve og skulle søge at finde os tilrette. Der er en vis Art af Evang, som Folketirkens Præster allerede nu ere ganske sikke for. Der er en anden Art af Frihed, som de maaskee have et retmæssigt Krav paa, men som de maae faae paa en anden Tid og paa en anden Maade. Der er dernæst en Regel, hvortil de selv ønske sig og deres Medbrødre bundne, og som ogsaa maa komme til en anden Tid, fordi den ikke kan gives rigtigt i denne Lov. Endnu maa jeg dog omtale et Punkt, som gaar mere ind i den hele Sag og Betragtningmaade. Den ærede Taler sagde, at, naar man forbeholder Kirken Ret til at yttre sin Mening over de her omhandlede Spørgsmaal, om den kirkelige Vielses Uundværlighed, saa gjør man Noget, der er aldeles overflødig, fordi den lutheriske Kirke vilde ophøre at fortjene dette Navn, og vilde tabe den Plads, som den indtager efter Grundloven, naar den imod den Augsborgske Confession paastod den kirkelige Vielses Uundværlighed. Men jeg troer, at vi i dette Dieblik ikke ere berettigede til her at sige, at der i Kirken hersker en eenstemmig Mening om, hvad der i dette Punkt er den Augsborgske Confessions Mening. Det er vistnok sandt, at den Augsborgske Confession henfører Ægteffabet i mange Henseender til den borgerlige Dyrighed og stærkt fremhæver den borgerlige Side af Ægteffabet, men der er ingen udtrykkelig Erklæring i den Augsborgske Confession om, at Ægteffabet kan stiftes, Vedkommendes Deeltagthed i Kirkens